

Một Tiếng Trên Không

Sống đến cuối cuộc đời / tới hơn chín mươi tuổi / Nguyễn Khuyến vẫn chờ đợi / một tri kỷ tri âm...

Người đó, người xa xăm, giống như loài chim hiếm / không dễ gì đi kiếm...bởi núi rừng bạt ngàn...

Hồi đó, nước Việt Nam / ba phần tư rừng núi...Hồi đó, những con suối / là bóng dáng Mẹ Hiền!

Mẹ đã về cõi Tiên, Chủ Đồng Tử theo Mẹ. Một giang sơn mỹ lệ...cũng theo Mẹ, về trời!

Sống đến cuối cuộc đời / tới hơn chín mươi tuổi / Nguyễn Khuyến nói như trối: *"Mấy chùm trước ngõ hoa năm ngoái, một tiếng trên không ngỗng nước nào?"*.

Nguyễn Khuyến vẫn chiêm bao / mơ tri âm tri kỷ!

*

Ôi một loài chim quý / mang đôi cánh màu xanh / bay trong trời thiên thanh / thanh bình là thiên cổ!

Nguyễn Khuyến, người tôi nhớ. Hoa vàng trước ngõ rơi. Tôi cũng chờ một người...bao giờ đi ngang ngõ?

Tôi hỏi chiều Eo Gió...gió bay qua Liên Khương! Xe thổ mộ Đơn Dương / đưa tôi qua Thạnh Mỹ / trên núi Tượng tôi thấy...con chim xanh trong mây!

Tôi về Đà Lạt, hay / tôi không về Đà Lạt...nơi tôi thề sống, thác / với Tình Yêu Thiên Thu?

Nguyễn Khuyến mất từ lâu...con ngỗng trời bay mãi...như tôi đi không tới...một Quê Hương Của Tôi!

Tôi hiểu chữ Xa Xôi trước mặt mình, gang tấc...Tôi hiểu chữ Hư Thực là Có mà cũng Không...

Trần Vấn Lệ